

Rezistența în încercări

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: Iov 19,25; Iacov 5,10.11; Rut 1; Estera 2; 2 Cor. 11,23-28; Fil. 4,11-13.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor. Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării, și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții.” (Psalmii 46,1-3)

Rezistența la încercări presupune înfruntarea vicisitudinilor vieții, a traumelor, a tragediilor, a amenințărilor și a stresului extrem și revenirea la starea de dinainte, fără să ne lăsăm afectați de ele prea mult.

În ultimul timp, această trăsătură a atras atenția în mod deosebit, deoarece este important să avem o anumită rezistență în fața greutăților vieții. În definitiv, cu toții ne confruntăm în viață cu factori majori de stres, nu-i așa? Întrebarea este: Cum le putem face față, fără să ne lăsăm distruși emoțional?

La începutul anilor 1960, Victor și Mildred Goertzel au scris cartea *Cradles of Eminence*, care conține analiza biografică a peste 700 de persoane care au avut de suferit în copilărie (familii destrămate, probleme financiare, handicapuri fizice și/sau psihice etc.) și care, în pofida necazurilor, au avut succes. Cartea a fost republicată în 2004.

Biblia ne vorbește despre oameni care au trecut prin necazuri și care, prin harul lui Dumnezeu, și-au revenit și au depășit problemele. În ciuda împrejurărilor dificile și a slăbiciunilor lor de caracter, ei l-au permis lui Dumnezeu să lucreze prin intermediul lor, pentru că acești oameni au avut capacitatea de a merge înainte, înfruntând necazurile.

1. Ce trăsătură îl face pe Iov un exemplu demn de urmat? Iov 5,10,11; vezi și cap. 1-3.

O femeie a mers la un cabinet de consiliere, ca să depășească o criză serioasă, și le-a povestit prietenelor ei că ședințele au avut succes datorită unei idei pe care i-a transmis-o psihologul. Ea spunea că lucrul care a ajutat-o cel mai mult a fost faptul că psihologul îi repeta tot timpul că necazurile ei vor avea un sfârșit. „Acum ți se pare că totul este întunecat și că situația aceasta nu se va sfârși niciodată”, spunea el, „dar nu va mai fi mult și vei ieși din ea.” Gândul acesta a ajutat-o să reziste.

Cum putem să răbdăm încercarea? Profesorul de Biblie George Goodman a fost vizitat odată de un tânăr care i-a cerut să se roage pentru el. El și-a prezentat nevoia fără ocolișuri:

– Domnule Goodman, vă rog să vă rugați pentru mine ca să am răbdare.

Goodman i-a răspuns:

– Bine, am să mă rog să ai necazuri.

– A, nu, domnule, a zis tânărul, eu am nevoie de răbdare!

– Am înțeles, a replicat Goodman, și mă voi ruga să ai necazuri.

Apoi a deschis Biblia și a citit Romani 5,3, lăsându-l pe tânăr fără replică: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare”.

Istoria lui Iov ne oferă exemplul suprem de rezistență în încercări. Iov avea convingerea că Dumnezeu este milos și drept. El nu a înțeles de ce a trebuit să sufere; soția nu i-a oferit sprijin; și-a pierdut averea și copiii și apoi a suferit de o boală cumplită. Cu toate acestea, el nu și-a pierdut niciodată credința în Dumnezeu și a răbdat până când necazul a luat sfârșit.

2. Ce speranță nutrește Iov? Cum putem nutri această speranță chiar când avem greutăți mari? Iov 19,25

Gândește-te la situațiile dificile prin care ai trecut până acum. Ce speranță te-a ajutat să mergi mai departe? Ce cuvinte de încurajare ți-au fost de folos? Ce cuvinte nu ți-au fost de folos, ba dimpotrivă, ți-au făcut un deserviciu? Ce ai învățat cu privire la modul potrivit de a te face de folos unei persoane care trece printr-un necaz?

Citește Geneza 37,19-28 și Geneza 39,12-20 și încearcă să te pui în locul lui Iosif. Imaginează-ți cât de descurajat a fost el. Gândește-te cât de îndreptățit era să se lase pradă mâniei și ranchiunei. Biblia nu amintește în detaliu care au fost simțămintele lui, dar nu este dificil să ne închipuim cât de mult a suferit din cauza trădării și a violenței fraților lui.

Totuși Iosif a apelat la Domnul în această conjunctură și, în cele din urmă, răul s-a transformat în bine. După ce a fost vândut de frații lui, Iosif a trăit experiența convertirii și a cunoscut o relație mai apropiată cu Dumnezeu. „I se povestise despre făgăduințele lui Dumnezeu făcute lui Iacov și cum fuseseră ele împlinite – cum, atunci când a fost nevoie, îngeri lui Dumnezeu au venit să-l învețe, să-l mângâie și să-l ocrotească. El fusese învățat despre iubirea lui Dumnezeu, manifestată în faptul că le-a dat oamenilor un Răscumpărător. Toate aceste lecții prețioase îi veneau acum cu putere în minte. Iosif credea că Dumnezeul părinților săi va fi și Dumnezeul său. Atunci și acolo, el s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 213, 214

Experiența acuzării pe nedrept și a înțemnițării i-a deschis calea spre curtea lui Faraon, unde avea să îndeplinească misiunea de a salva multe suflete și de a-și ajuta poporul.

3. Ce ne spun textele de mai jos despre faptul că împrejurările rele ne pot aduce un bine?

Rom. 5,3-5 _____

2 Cor. 1,3,4 _____

2 Cor. 1,8,9 _____

2 Tim. 1,11,12 _____

Dumnezeu nu vrea să suferim în zadar. Dimpotrivă, în locul pe care Isus ni-l pregătește în cer nu există nici urmă de durere și lacrimi (Apocalipsa 21,4). Însă, până la împlinirea acestei făgăduințe, avem certitudinea că durerea este calea prin care învățăm anumite lucruri: dezvoltarea caracterului, împreună simțire, smerenia, ucenicia, cunoașterea binelui și a răului. Deși ne este greu să admitem că suferința are anumite beneficii, mai ales dacă trecem printr-o încercare, putem să cerem de la Dumnezeu tăria de a face față încercării.

Ai trecut până acum printr-o încercare teribilă, care până la urmă ți-a adus un bine? Cum te poate ajuta această experiență să ai încredere în Domnul în orice problemă, chiar dacă suferința pare a fi inutilă?

4. Prin ce necazuri a trecut Naomi? Rut 1

Părăsirea țării natale și stabilirea în altă țară este o experiență care stârnește întotdeauna teamă, mai ales dacă motivul plecării este nevoia de a supraviețui. Foametea din Iuda i-a constrâns pe Elimelec, pe Naomi și pe cei doi fii ai lor să emigreze în Moab, o țară fertilă, unde puteau găsi hrană. Moabiții erau un popor idolatru (Jud. 10,6), iar practicile lor erau total opuse convingerilor evreilor. Probabil că acest fapt le-a adus noilor veniți mari neplăceri. După un timp, Elimelec a murit. Naomi a rămas singură cu doi băieți într-o țară străină, fără apărare și supusă disprețului oamenilor. Băieții lui Naomi, Mahlon și Chilion, s-au căsătorit cu fete din Moab. Probabil că acest lucru a stârnit anumite conflicte, cel puțin la început, din cauza diferențelor religioase semnificative. Deși Legea nu interzicea explicit căsătoriile între evrei și moabiți, era precizat ca moabiții și urmașii lor să nu intre în adunarea Domnului până la al zecelea neam (Deut. 23,3).

Apoi, lui Naomi i-au murit și cei doi fii, ale căror nume înseamnă „boală” și „irosire”. Nici nu se putea o situație mai tragică: Naomi este singura supraviețuitoare a familiei, iar rudele ei locuiesc departe, în Betleem.

5. Care a fost punctul de cotitură din viața lui Naomi? Cum a pus Dumnezeu capăt suferințelor ei? Rut 1,16-18; 4,13-17

În momentul cel mai greu al suferinței lui Naomi, Rut, nora ei, a fost pentru ea un sprijin emoțional trimis de Dumnezeu. Naomi trebuie să fi fost o femeie remarcabilă, din moment ce a reușit să câștige devotamentul celor două nurori ale ei, în special pe cel al lui Rut, care L-a primit pe Dumnezeul lui Israel și a luat hotărârea neabătută de a avea grijă toată viața de soacra ei, într-o țară ai cărei locuitori erau, de secole, dușmanii ei.

Capitolele 2, 3 și 4 ne relatează o frumoasă succesiune de evenimente, încununate cu o căsătorie fericită. Naomi a lăsat în urmă marea ei suferință și a avut parte să vadă căsătoria nurorii ei cu Boaz și nașterea nepotului ei, Obed, tatăl lui Isai, tatăl lui David.

Este adevărat că avem nevoie în primul rând să ne încredem în Domnul și să ne predăm cu totul Lui, însă uneori avem nevoie și de sprijinul oamenilor. Ai trecut recent printr-o situație în care ai avut nevoie de ajutor din partea unui om? Ce câștig ți-a adus această experiență?

6. Prin ce greutăți, probleme și necazuri a trecut Estera?

Estera 2,6.7 _____

Estera 2,10 _____

Estera 2,21.22 _____

Estera 4,4-17 _____

Estera 7,3.4; 8,3 _____

Estera a rămas orfană de mică. Deși a fost adoptată de vărul ei Mardoheu, care era deja adult, copilăria i-a fost fără îndoială marcată de lipsa părinților. Cu toate acestea, Estera a crescut și a ajuns o tânără chibzuită, hotărâtă și capabilă.

După ce a devenit împărăteasă, Estera nu și-a dezvăluit naționalitatea și nici familia. Faptul acesta îi provoca un stres și mai mare. Hrana servită la curte, luxul, practicile de acolo o puneau în dificultatea de a-și menține credința și identitatea. În plus, risca permanent să i se dea în vileag apartenența la poporul evreu, iar consecințele ascunderii identității erau incerte.

De asemenea, Estera a avut sarcina de a-i duce împăratului vestea rea că doi slujbași împărătești plănuiau să-l asasineze. Sarcina aceasta nu era simplă, întrucât, în cazul în care complotul nu putea fi dovedit, Estera și vărul ei aveau să fie învinovați pentru calomnie și nu se știa care puteau fi consecințele.

Însă cea mai mare răspundere care i s-a încredințat Esterei a fost aceea de a rămâne singurul instrument de salvare a poporului ei. Mardoheu i-a cerut să mijlocească în favoarea iudeilor, lucru pe care nu putea să-l facă decât riscându-și viața. Când ea a ezitat, Mardoheu i-a pus pe umeri o povară și mai mare: „Dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Estera 4,14) O situație cu adevărat stresantă!

În cele din urmă, Estera s-a înfățișat înaintea împăratului, știind că un astfel de gest i-ar putea aduce moartea. Însă, în final, planul ei a avut succes.

Asemenea Esterei, și noi am primit la naștere un anumit „bagaj” de circumstanțe pe care nu le putem modifica. Din ce familie provii? Ce lucruri ai moștenit, rele sau bune? Cum poți să te deprinzi să fii recunoscător pentru binele pe care l-ai primit și să învingi răul?

Pavel s-a născut și a copilărit în Tars. Părinții lui erau din seminția lui Beniamin. El a obținut cetățenia romană prin tatăl lui, care era cetățean roman. El a devenit fariseu, o grupare religioasă care respecta la literă Legea (Tora) și tradiția orală (Mișna). În aceste condiții, probabil că Pavel se bucura de privilegiile statutului lui social și religios.

Totuși, atunci când a răspuns la chemarea lui Isus, viața lui s-a schimbat complet. Din persecutor, el a devenit ținta persecuției radicale a concetățenilor lui și, în final, a romanilor. Timp de trei decenii, el a suferit multe necazuri și, după ce a fost întemnițat la Roma, a fost executat.

7. În 2 Cor. 11,23-28 sunt enumerate câteva dintre necazurile cu care s-a confruntat Pavel. După atâta suferință, ce afirmație face Pavel cu privire la viața lui? Ce învățăminte putem desprinde cu privire la problemele vieții? Fil. 4,11-13

Mulțumirea este o componentă esențială a fericirii și a bunăstării psihice. Cei care privesc lucrurile pozitiv, cei care își acceptă trecutul și care privesc viitorul cu speranță sunt niște oameni mulțumiți. Este interesant de notat că a avea „totul” nu ne garantează mulțumirea și fericirea. Unii nu sunt mulțumiți niciodată, oricât de mult ar avea. Alții, deși au puțin, sunt mulțumiți. Care este secretul?

Una dintre definițiile actuale ale „inteligenței” este aceea de „capacitate de adaptare la situații noi”, precum mutarea în alt loc, cunoașterea unor persoane noi, trecerea prin condiții socio-economice noi. Pavel nu a moștenit această capacitate, întrucât el însuși spune: „m-am deprins” (Filipeni 4,12) să fiu mulțumit. Cu toții ne putem dezvolta această capacitate. Capacitatea de adaptare și spiritul de mulțumire, indiferent de împrejurări, sunt două trăsături pe care le putem dobândi în timp, prin trăirea lor practică.

Versetul 13 ne prezintă cheia rezistenței lui Pavel la încercări. El se simțea mulțumit atât cu puține resurse materiale, cât și cu multe resurse materiale, dar mai mult decât atât, el putea să facă totul în Isus Hristos.

Cât de mulțumit ești? Cât de mult te afectează „zestrea” primită la naștere? Cum poți învăța să fii mulțumit cu starea în care te găsești (vers. 11)?

„Puterile întunericului se strâng în jurul sufletului și Îl ascund pe Isus de privirile noastre, iar uneori nu putem decât să așteptăm îndurerări și plini de mirare până când norul trece. Perioadele acestea sunt uneori teribile. Speranța pare a ne părăsi și ne cuprinde disperarea. În aceste ceasuri cumplite, trebuie să învățăm să ne încredem, să ne bizuim numai pe meritele ispășirii și, în nevrednicia noastră completă, să ne abandonăm în seama meritelor Mântuitorului răstignit și înviat. Dacă vom face așa, nu vom pieri niciodată – *niciodată!* Când pe cărarea ta strălucește lumina, nu este mare lucru să fii plin de puterea harului. Însă așteptarea cu răbdare în speranță, atunci când norii ne înconjoară și când totul este întunecat, necesită credință și supunere, lucru care face ca voința noastră să se contopească cu voința lui Dumnezeu. Ne lăsăm descurajați prea repede și strigăm neliniștiți ca încercarea să fie luată de la noi, atunci când ar trebui să cerem răbdare ca să rezistăm și har ca să biruim.” – Ellen G. White, *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, pag. 114.

Întrebări pentru discuție

1. Unii oameni înving greutăți care pe alții îi copleșesc. Care este secretul lor?
2. Gândește-te mai mult la întrebarea despre încercările și tragediile care nu par a avea un final fericit. Cum să le interpretăm? Cum le împăcăm cu credința noastră și cu făgăduințele lui Dumnezeu?
3. Ce mesaj ne transmite Ellen G. White în a patra frază din pasajul de la secțiunea de vineri („În aceste ceasuri cumplite...”)?: Care este speranța noastră? De ce este Evanghelia singura noastră speranță, diferent de tragediile prin care trecem?
4. Cum poți aplica practic sfatul lui Petru din 1 Petru 4,12.13? Este destul de dificil să rezisti în încercare și să rămâi credincios, dar să mai faci și ceea ce spune Petru! Cum este posibil așa ceva?
5. Să presupunem că vine la tine o persoană cu o problemă foarte dificilă, din care, omenește vorbind, nu pare a mai exista cale de ieșire. De asemenea, să presupunem că nu ai la dispoziție decât cinci minute pentru a-i spune câteva cuvinte. Ce cuvinte de încurajare ai rosti?

Chemat la slujire

Am crescut într-o familie budistă din sud-estul Asiei. Prietenul meu cel mai bun din colegiu era adventist. Nu știam nimic despre Dumnezeu, despre Isus sau despre creștinism și uneori râdeam de religia lui, însă el nu se supăra niciodată pe mine. Cred că, în adâncul sufletului, Dumnezeu îmi vorbea, deși atunci nu îmi dădeam seama.

O altă colegă mi-a vorbit despre credința ei și m-a îndemnat să citesc Biblia și să aflu eu însumi cine este Dumnezeu. Mi-a spus că în ea Îl voi descoperi pe Isus și mântuirea. Am luat hotărârea să aflu cine este acest Isus și i-am spus prietenului meu. El mi-a făcut cunoștință cu unchiul lui, care era pastor și care s-a oferit să studieze Biblia împreună cu mine. Îmi doream să aflu două lucruri: dacă Biblia era adevărată și cine era acest Isus.

Pastorul m-a învățat din Biblie prin povestirile ei. El mi-a arătat cum să înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu și cum să mă rog. Cu cât îmi doream mai mult să-L cunosc pe Hristos, cu atât eram mai uimit de ceea ce descopeream în Biblie. Mi-am predat viața lui Dumnezeu și am cerut să fiu botezat.

Am absolvit colegiul și am obținut un post de contabil la o firmă internațională. Salariul era bun și viața era frumoasă.

După aceea, am primit un e-mail în care mi se oferea un post de contabil voluntar la Școala Adventistă Yap. Nu mai auzisem de această școală, dar știam că Dumnezeu mă cheamă să slujesc acolo. Am avut nevoie de multă credință, dar am renunțat la slujba mea și am acceptat postul.

Mi-a fost greu să renunț la slujba mea și la salariul bun în schimbul unei vieți simple, pe o insulă mică din Pacificul de Sud. Dar învăț să mă încred în Dumnezeu în toate lucrurile. El știe de ce am nevoie și îmi poartă mereu de grijă.

În timpul șederii la Yap, Dumnezeu m-a învățat să am încredere în El și să privesc țință la El. Cultura de aici este atât de diferită de cea din orașul meu natal, dar oamenii cărora le slujesc sunt copii ai lui Dumnezeu și m-am deprins să-i iubesc. El mi-a oferit o nouă perspectivă și îmi arată dragostea și harul Său.

Sunt uimit că Dumnezeu m-a chemat pe mine, un tânăr budist, să devin un ostaș în armata Sa. În fiecare zi, îmi aduce aminte că sunt al Lui și că oamenii cărora le slujesc sunt tot ai Lui.

Kham a scris această experiență în perioada în care lucra la Școala Adventistă Yap, din Micronezia.